

**RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG VAN LEUVEN -
Vonnis van 01 februari 2002 -
Rol nr 00/2417/A - Aanslagjaar 1993**

Pour être admises comme charges professionnelles d'un point de vue fiscal encore faut-il que ces charges répondent à l'objet social de la société.

I. DE FEITEN EN VOORWERP VAN DE VORDERING

1. De betwiste aanslag betreft een aanslag in de vennootschapsbelasting, aanslagjaar 1993, kohierartikel 852401632.

Na het indienen van een laattijdige aangifte in de vennootschapsbelasting voor het aanslagjaar 1993 werd na het fiscale onderzoek in toepassing van art. 351 WIB 92 een kennisgeving van een aanslag van ambtswege naar de belastingplichtige gezonden.

2. De betwisting betreft een transactie van aankoop en verkoop van aandelen.

Eiseres kocht op 4 november 1992 289.455 aandelen Koninklijke Olie voor de prijs van 42.167.920,50 gulden of 19.134.968,08 euro.

Op 28 december 1992 werden deze aandelen verkocht voor 43.126.942 gulden of 19.570.153,06 euro.

Deze transactie werd gefinancierd met een lening. Op 4 november 1992, datum waarop de aandelen werden aangekocht, sloot eiseres een lening af. Zij leende 42.000.000 gulden of 19.058.769,08 euro. Dit bedrag moest op 28 december 1992 terugbetaald worden.

Bij deze transactie had eiseres de volgende kosten: afsluitprovisie van de lening: 126.000 gulden, intrestlasten van de lening: 644.291,67 gulden, aankoopprovisie aandelen: 168.000 gulden en verkoopprovisie aandelen: 171.820 gulden. De totale kosten bedroegen aldus, omgerekend, 504.628,72 euro

3. De meerwaarde gerealiseerd bij de verkoop van de aandelen geniet van belastingvrijstelling met toepassing van art. 192 WIB 92.

De kosten ten bedrage van 504.628,72 euro werden ten laste van het resultaat van het boekjaar gelegd.

Er werd een meerwaarde gerealiseerd van 435.184,98 euro. De totale kostprijs van de operatie bedroeg 504.628,72 euro zodat eiseres bij de operatie een verlies leed van 69.443,74 euro.

Doordat de kosten fiscaal afgetrokken worden deed eiseres een belastingbesparing van $504.628,72 \times 39\% = 196.805,20$ euro. Eiseres realiseerde zo toch een winst van $196.805,20 - 69.443,74 = 127.361,46$ euro.

4. De administratie, hierin gevolgd door de aangevochten beslissing, verwerpt de uitgaven ten bedrage van 504.628,72 euro.

De aangevochten beslissing oordeelt dat deze kosten niet gemaakt werden om belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden en dus niet aftrekbaar zijn omdat:

- de uitgaven niet noodzakelijk verbonden zijn met de uitoefening van de maatschappelijke activiteit van eiseres**
- eiseres op voorhand wist dat het geheel van de operaties een boekhoudkundig financieel verlies zou opleveren dat ruimschoots gecompenseerd zou worden door een verwachte besparing van belastingen**
- de hele operatie werd opgezet, niet om een (positief) financieel resultaat te bekomen, maar uitsluitend om een fiscaal voordeel te behalen**

5. De administratie was van oordeel dat de constructie te kwader trouw werd opgezet met het opzet om de belastingen te ontduiken en paste een verhoging van 50 % of 119.467,23 euro (4.819.296 BEF) toe.

II. BEOORDELING

6. Het verzoekschrift werd tijdig neergelegd en de vordering is ontvankelijk.

7. Eiseres is van oordeel dat de aanslag nietig is omdat hij gevestigd werd met schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name omdat niet geantwoord werd op het antwoord van eiseres op de kennisgeving van aanslag van ambtswege.

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorafgaande artikelen van die wet.

Artikel 351, tweede lid, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (1992) bepaalt dat voor de aanslag van ambtswege het bestuur bij ter post aangetekende brief aan de belastingplichtige kennis geeft van de redenen waarom het van de procedure gebruik maakt, van het bedrag van de inkomsten en andere gegevens waarop de aanslag zal steunen, alsmede van de wijze waarop de inkomsten en gegevens zijn vastgesteld.

Deze bepaling legt aan het bestuur geen minder strenge verplichtingen op dan die bepaald in de wet van 29 juli 1991. Deze wet is dan ook in casu niet van toepassing (Cass., 10 november 2000, www.cass.be).

Dit blijkt trouwens ook de mening van de wetgever zelf geweest te zijn die de verplichting om op het antwoord op de kennisgeving te antwoorden heeft ingevoerd bij art. 6 van de wet van 30 juni 2000 (B.S. 12.8.2000, err. B.S. 26.8.2000) tot wijziging van de algemene wet inzake douane en accijnzen en van het wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, die betrekking hebben op de aanslagprocedure inzake directe belastingen.

Indien deze verplichting reeds zou voortvloeien uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zou deze nieuwe regeling immers overbodig zijn.

8. Eiseres is van oordeel dat de kosten volgens de boekhoudwet correct geboekt werden en er geen specifieke fiscale bepaling is die afwijkt van deze boekhoudkundige regels.

Volgens art. 49 WIB 92 zijn als beroepskosten aftrekbaar de kosten die de belastingplichtige in het belastbare tijdperk heeft gedaan of gedragen om de belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden.

In de mate dat art. 49 WIB 92 afwijkt van de regels van het boekhoudrecht dient toepassing gemaakt te worden van art. 49 WIB 92 i.p.v. de regels van het boekhoudrecht.

9. Uit de omstandigheid dat een handelsvennootschap een rechtspersoon is die opgericht is met het oog op een winstgevende bezigheid kan niet worden afgeleid dat al zijn uitgaven van zijn brutowinst mogen worden afgetrokken. De uitgaven van een handelsvennootschap kunnen beschouwd worden als aftrekbare beroepskosten als ze inherent zijn aan de uitoefening van het beroep, d.w.z. dat ze noodzakelijkerwijs betrekking hebben op haar maatschappelijke activiteit (Cass., 18 januari 2001, www.cass.be; Cass., 3 mei 2001, www.cass.be).

De door eiseres uitgevoerde transacties waren niet bedoeld om een financiële opbrengst te realiseren. De lening werd aangegaan voor een zeer korte tijd, de aandelen moesten verkocht worden om de lening terug te betalen en dit diende te geschieden uiterlijk op 28 december, nog tijdens hetzelfde boekjaar. De bewering van eiseres dat het feit dat de lening terugbetaald moest worden niet impliceert dat ook de aandelen moesten verkocht worden, omdat een andere financiering kon worden afgesloten, wordt door niets gestaafd. Van in het begin stond vast dat, wat ook de koersevolutie van de aangekochte aandelen was, deze uiterlijk op 28 december zouden verkocht worden om de gemaakte kosten ten laste van het resultaat van dat boekjaar te leggen en de geplande belastingbesparing te realiseren.

Deze transacties zijn niet inherent aan de maatschappelijke activiteiten van eiseres, gelet op het maatschappelijk doel van eiseres, zoals dit in de statuten is omschreven (stuk L.V. 24 dossier verweerster).

De kosten verbonden aan deze transacties kunnen niet beschouwd worden als aftrekbare beroepskosten.

Terecht werden deze kosten toegevoegd aan de verworpen uitgaven.

10. Art. 444 WIB 92 bepaalt dat een belastingverhoging wordt toegepast bij niet aangifte of in geval van onvolledige of onjuiste aangifte.

De aangifte werd laattijdig ingediend. De laattijdige indiening van de aangifte staat gelijk met een niet-aangifte.

Noch de kwade trouw van eiseres, noch het opzet de belastingen te ontduiken is bewezen. Eiseres kon te goeder trouw van oordeel zijn dat de aftrek van de kosten volgens de belastingwet toegelaten was. Eiseres had de bedoeling de belasting te ontwijken, maar het is niet bewezen dat ze de bedoeling had de belasting te ontduiken.

Het betreft een eerste overtreding zodat de belastingverhoging beperkt is tot 10 %.

De belastingverhoging dient dat ook beperkt te worden tot 23.893,44 euro (963.859 BEF).

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Rechtsprekende op tegenspraak en in eerste aanleg.

Verklaart de vordering ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Doet de bestreden aanslag te niet in de mate dat een belastingverhoging van 50 % of 119.467,23 euro (4.819.296 BEF) werd opgelegd.

Zegt voor recht dat de belastingverhoging dient beperkt te worden tot 10 % of 23.893,44 euro (963.859 BEF).

Beveelt de herberekening van de belastingen en de terugbetaling van de eventueel te veel betaalde belastingen, vermeerderd met de wettelijke intresten.

Veroordeelt verweerster tot één vierde en eiseres tot drie vierde van de kosten.